

Eva Meislová Se Svými Prarodiči Veronikou Böhmovou A Jakubem Böhmem

Tahle fotografie byla pořízena na zahradě u prarodičů z otcovy strany ve 30. letech. Jsem na ní se svými prarodiči Veronikou Böhmovou a Jakubem Böhmem.

Babička se narodila v Čelkovicích u Tábora, ale nepamatuju si, kdy přesně. Její otec byl v Táboře šámesem. Když si děda vzal babičku, přestěhoval se z Moravy do Čelkovic, kde bydlela. Čelkovice byly tehdy předměstím Tábora. Otevřel si v Táboře obchod se sukrem. Zaměstnával tam jednoho prodavače a v dílně, která byla vedle obchodu, několik krejčů a jednoho mistra. Šili pánské oblečení, hlavně uniformy pro vojenskou posádku v Táboře.

Prarodiče bydleli asi 15 minut cesty pěšky od nás. Měli hezký dům se zahradou vedle řeky. Neměli elektřinu, takže svítily petrolejkami a záchod měli na dvorku. Děda u nás kromě víkendů spával, protože to pro něj do Čelkovic bylo daleko. Zůstal až do večera v krámě a pak přišel a četl Prager Tagblatt. Babička měla své vlastní kamarádky, ale Židovky to nebyly, protože v Čelkovicích žádní Židé nežili. Sešly se a kecaly, ale celkově moc volného času neměly.

Babička byla celý život v domácnosti. Na pomoc měla služku. Jejím koníčkem bylo chování slepic. Dědeček zbožný vůbec nebyl, chodil do synagogy jen na Jom kipur. Pocházel z normální české rodiny, ale byl velký vyznavatel Rakouska-Uherska. Babička zbožná byla, ale nijak mimořádně. Měla košer kuchyni, dodržovala šabat a chodila do synagogy na Jom kipur a Roš hašana. Čelkovice byly malá vesnice a prarodiče tam žili stejně jako ostatní Češi. Starali se o rodinu, dům, zahradu a obchod.

U dědy s babičkou jsme dětství netrávili, ale jednou týdně jsme tam chodili. Spolužák mého bratra Rudolfa žil v Čelkovicích a měl sourozence, s těmi jsme si hráli. Naše oblíbené místo byl dřevěný altánek v zahradě. Byla tam spousta ovocných stromů, hlavně jabloní. S Rudolfem jsme to tam měli rádi.

Prarodiče byli s námi deportovaní do Terezína v listopadu 1942 a zemřeli tam. Děda zemřel v roce 1942, když mu bylo kolem osmdesáti let. Babička zemřela přesně za měsíc po dědečkovi, jednak byla už stará, ale taky na sebe byli celý život zvyklí, tak zemřela taky trochu na ten smutek z jeho ztráty.